

Poslední vteřiny tisíciletí. Text k dílu Matěje Koláře.

Matěj Kolář poslední dva měsíce roku 1999 natáčel každou celou hodinu svůj život. Z jednotlivých záběrů nakonec vždy vybral jediný snímek. Tak vznikl film / časoběrný dokument / animovaný autoportrét / video-deník s názvem „Poslední vteřiny tisíciletí“.

Již samotný název díla „tisíci-letí“, je imaginární ukázkou času, který doslovně letí někam pryč. Autor zabředává do všeobecně známé „otázky času“. Každý prožitý okamžik se ztrácí v hlubinách minulosti. Jsme schopni vybarvit tyto maličké fragmenty a rozpomenout se na ně, podobně jako Matěj Kolář, v ukázce jednotlivých snímků předcházejících překonání jisté číselné hranice. Přerod jednoho tisíciletí v druhé je neopakovatelný zážitek, ze kterého nakonec zůstává pouze novoroční nadšené odpočítávání, „10, 9, 8, 7...“, naplněné našimi vzpomínkami uchycenými v minulosti.

Dílo „Poslední vteřiny tisíciletí“ není pouhou dokumentární sondou, či subjektivním video-deníkem autora. Na první pohled tématicky jednoduché video (či chcete-li film) přesahuje dílo samotné i jeho formu. Okamžiky, které se nikdy nemohou opakovat, můžeme v roli diváka prožívat vždy (paradoxně) znovu pomocí přehrání videa. A díky momentům, které v čase zachytil Matěj Kolář, máme možnost prožít ty své, vlastní, znovu.

Filip G. Martinek

